

— med Hensyn til Ofrene — uden med det samme at kræve en ganske anderledes Indflydelse paa disse Anliggender end den, som betegnes ved Ordene: „Kjøbenhavns Havnebestyrelse“.

Nu staar der ganske vist, at det skal være for Kjøbenhavns Havnevæsenes Regning; men hvor det intet er, har ikke blot Rejseren, men her i dette Tilfælde ogsaa Statskassen sin Ret forløren, og det er for mig noget tvivlsomt, hvorledes Regnskabet vil stille sig herefter. Hvad forlanger Ministeren, som den i Kjøbenhavns Havnebestyrelse i dette Forhold almægtige, af Staten for dette Formåls Skyld, og hvad forlanger han af Kommunen? Det vil jo sige af Havnebestyrelsen, Havneraadet, Havneforvaltningen med Ministeren i Spidsen. Jeg mener, hvad tilbyde de 7 af de 9 Medlemmer i Havnebestyrelsen selv at gøre, og hvad forlanger Ministeren af Statskassen. Jeg ser ikke, at det er omtalt, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse skal yde noget direkte Tilskud til denne store Sag, heller ikke noget til den foreslaaede Forbindelse mellem Frihavnen og Havnegade for at bringe Frihavnen i Kommunikation med den nuværende Havn, og heller ikke noget til den øvrige Forbindelse, der er en naturlig og integrerende Del af Jærnbaneanlægene fra Frihavnen op til Hovedstationen. Jeg ser ikke, at der staar, at Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse skal interessere sig det mindste for denne Sag, undtagen at der i § 4 foreslaas, at der skal sluttes særlig Overenskomst om Afstaaelse af Arealer uden Bederlag. Jeg veed ikke, hvor disse Arealer ere, eller hvad de ere værd, og jeg vil henstille til Overvejelse, om De kunne overlade til Havnebestyrelsen med Ministeren i Spidsen at udrede de Ofre fra Statskassens Side, som jeg nærmere skal omtale, uden nogenfunde at faa saa meget som en eneste Løddel, der behynder Dem til at hævede deres Ret. Uafhængig af Deres Tilslutning træffes Bestemmelserne om Havnens Indtægter og om Havnens Udgifter og om alle de Chancer, der ere for, at Staten kan faa sine Ofre betalt. Jeg henstiller til Dem, hvor vidt det er muligt i konstitutionel og finansiel Henseende at vedtage en saadan Ordning. Jeg sætter Frihavns-spørgsmaalet højt, og derfor skal jeg ikke foregribe Tingets Mening paa nogen Maade, jeg henstiller blot dette til Overvejelse. Hvad er det da, man forlanger af Statskassen til dette Djemed? Man forlanger i § 3 en Garanti for 8 Millioner, som man lover at afbetale i 60 Aar, og Garantien skal ikke gælde for et større Be-

løb end 8 Millioner Kr. I Slutningen af samme Paragraf forlanger man endvidere, at Staten skal overtage Garantien for Afdraget og Forrentningen af det af Havnevæsenet i 1888 optagne Laan paa 3 Millioner Kroner. Jeg veed ikke, om Rigsdagen, der Gang Havnevæsenet optog dette Laan, har været spurgt om, hvorvidt den da eller senere vilde lade Staten overtage Garantien for Renterne og Afbetalingen af dette Beløb? (Indenrigsministeren: Nej.) Det er meget rigtigt, det var jeg sikker paa. Det er et Laan, som efter de gældende Bestemmelser ikke kom os ved. Nu forlanger man blot, at Garantien for dette gamle Laans Afbetaling og Forrentning skal overtages af Staten. Det er 11 Millioner Kr. Men det er ikke nok hermed. Der hører ogsaa til Anlægget forskellige Forbindelsesspor og Jærnbanelinjer og en Slags Ekspeditionsstation nede ved Terrænet, noget, der er ganske naturligt. Det skal Staten besørge, og Staten skal endvidere udrede de aarlige Udgifter, der ere kalkulerede til omtrent 64,000 Kr. aarlig, hvilket kapitaliseret er godt 1½ Million Kroner. Det er noget, som følger af Anlægget, og som jeg vilde ønske, vilde blive en meget større aarlig Udredelse, da dette vilde betyde, at Frihavnenes Virksomhed steg over Forrentningerne. Men det er ikke nok endnu. Der staar i § 3: „Kan Havnevæsenet i noget Aar ikke af Havnens — herunder ogsaa Frihavnens — Indtægter, efter at alle de samme paahvilende Udgifter til Havnens Drift, Vedligeholdelse og tidsvarende Forbedring ere afholdte, tilsvare Renter af og Afdrag paa de Laan, der optages til Anlægget, forsthyder Staten som Følge af den ovenomlelte Garanti det manglende.“ Det er med andre Ord, at Havnevæsenet paatager sig ved Loven at udrede Forrentning og Afdrag af mindst 8 Mill. Kr. og fremdeles Renter og Afdrag af sit gamle Laan af 1888, men Staten garanterer baade Renter og Afdrag. Kan Havnevæsenet ikke udrede, hvad det har paataget sig, skal Statskassen tilsthyde hvert Aar det manglende. Det er nu en egen Maade at overtage en Forpligtelse paa. Kreditor er Statskassen, Debitor er Havnebestyrelsen, men saa siger man: Kan Debitor ikke betale Afdragene, skal Kreditor selv gøre det, og saa søger man til som en Beroligelse i selve Lovforslaget i et efter min Mening interessant Lovsprog: „Det Beløb, som Statskassen saaledes maatte komme til at tilsthyde, er Havnevæsenet pligtigt til at tilbagebetale, saa snart se kan.“ Tænk Dem en Obligation udstedt af Debitor, og her staar Havnebestyrelsens Chef, den ærede Minister, for